

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Lovforslag til Lov om Dyrtidshjælp.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 161).

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Markvorsen: Det Lovforslag, som her er til Behandling, angaar en Dyrtidshjælp til Statens lavest lønnede Embedsmænd eller Funktionærer, hvad man skal kalde dem. Jeg kan tilsige mit Partis Støtte til den velvilligste Fremme her i Tinget af dette Lovforslag. Jeg tør ikke sige: hurtig Fremme, men jeg vil sige: forholdsvis hurtig Fremme. Jeg har til Hensigt, naar første Behandling er sluttet, at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg. Naar jeg gør dette, er det delvis foranlediget af den højtærede Finansministers Udtalelser ved Forelæggelsen, hvor han i Slutningen af sit Foredrag antydede, at han var villig til at forhandle om alle Enkeltheder, og han er selvfølgelig enig med mig i, at en saadan Forhandling vanskelig kan finde Sted her i Salen ved første Behandling, men bedst sker i et Udvalg.

Lovforslaget tager som sagt Sigte paa at yde Statens lavest lønnede Tjenestemænd samt de fast ansatte Lærere og Lærerinder ved Folkeskolen udenfor København en Dyrtidshjælp, og denne Hjælp skal efter Lovforslaget kun ydes een Gang. Naar den højtærede Finansminister ved Fremsættelsen af Lovforslaget udtalte, at han haabede, at det vilde faa en velvillig Modtagelse her i Tinget, maa jeg sige, at jeg er sikker paa, at dette vil blive Tilfældet. Alle uden Undtagelse er sikkert enige om det rigtige i den Grund sætning, paa hvilken, saa vidt jeg kan se, Lovforslaget er bygget, nemlig at der skal et vist Minimum til, for at en Person kan leve, og at der for en Familieforsørger med flere Børn skal mere til end for en enkelt Person. Mit Parti hilser derfor Lovforslaget med Glæde.

De, der kommer ind under Lovforslaget, deles i 3 Grupper: ugifte, gifte og Børn. For ugifte er der fastsat 50 Kr. i Dyrtidshjælp, for gifte 75 Kr. og for Børn 25 Kr., men der er samtidig i § 2

indsat to Bestemmelser, som jeg vil kalde Grænse- eller Mærkepæle. Jeg vil senere komme til at omtale navnlig den første af disse to, men for øvrigt er det min Agtning, som jeg begyndte med at sige, ikke at komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Mærkepæle kan være udmærkede, naar de bliver sat paa de rigtige Steder. Bliver de ikke det, volder de tidt stor Skade, og naar der i § 2 staar, at Dyrtidshjælpen udgør for ugifte 50 Kr., for gifte 75 Kr. og for hvert hjemmевærende Barn under 15 Aar 25 Kr., alt regnet efter Forholdet den 31. Juli i Fjor, og der saa er sat som Grænsepæl: „Dog kan ingen i samlet Hjælp oppebære mere end 10 pCt. af den aarlige Indtægt fra Statskassen (fra Kommuneskassen), medmindre vedkommende er Familieforsørger med flere end 4 hjemmевærende Børn under 15 Aar“, fastslaaet tydeligt og klart, at ingen, der ikke har mere end 4 Børn, kan faa mere end 10 pCt. af sin aarlige Indtægt i Fjor i den Maaned, der er lagt til Grund, og den højtærede Minister fremdrog nogle Eksemplere, som skulde vise, at de 10 pCt. var et meget heldig valgt Grænse. Jeg skal indrømme, at Ministerens Eksemplere var udmærket gode og vistnok valgte med Omhu, og at de ogsaa til Dels beviste, hvad Ministeren ønskede at bevise, nemlig at der „ved hele Lovforslaget er lagt Vægt paa, at det er til Børnene, der skal ydes Hjælp, at det er dem, som Hjælperne ganske særlig skal komme til gode“. Men ved nærmere Eftertanke kan jeg paa dette Omraade ikke være saa begejstret for Lovforslaget som den højtærede Finansminister. Jeg ser ikke rettere, end at den 10 pCt.s Grænse har en meget uheldig Indflydelse for de laveste Lønningers Vedkommende. Naar man kommer op paa 1,800 Kr. og derover, har den ingen Indflydelse, men nede i de første Lønklasser vil den virke paa en efter min Mening uheldig Maade. Jeg gaar nemlig ud fra, at vi alle uden Undtagelse er enige om, at naar vi skal give Dyrtidshjælp, skal det være til de Folk, som virkelig trænger dertil, og ikke til dem, som har nok i Forvejen. Det drejer sig jo her ikke om et Løntillæg, men om en Dyrtidshjælp.

Jeg skal i Lighed med den højtærede Minister fremdrage et Par Eksemplere. De af Ministeren fremdragne skal jeg lade ligge. Jeg vil tage Landpostbudene. Det kan maaske siges og med Rette, at Landpostbudene ikke er Tjenestemænd i samme Forstand som andre. De antages nemlig ved en personlig Kontrakt, og det